

tronátní nebyla by asi po rozdrobení statku v patrnosti, a k tomu, že břemena ta jsou pravidelně hodně neurčitá, což zvláště platí o břemenu stavebním. Stížnost ovšem přednáší stesk, vyskytující se zcela pravidelně ve stížnostech bývalých vlastníků převzaté půdy, že jest to kruté a nespravedlivé, když se mu bere půda, že se mu ještě ukládá, by na okleštěném zbytku podržel patronátní břemena, nýbrž že spravedlivě prý by bylo, by břemena ta převzali (poměrně) noví nabyvatelé převzaté půdy, sice že by tito byli na jeho úkor obohaceni. Stesk tento ovšem jest zcela nemístný a dá se vysvětliti jen tím, že vlastní zájem brání stěžovateli, by se na věc nedíval objektivně, bez předsudku a spravedlivě: přeceť jasno, že i výměnek nebo jiné věcné břemeno, jsouc břemenem posavadního vlastníka a nikoli nového nabyvatele na př. kupitele nebo vydražitele, musí vždy hrazeno býti z majetku jeho, tedy z kupní neb dražební ceny, takže teprve zbytek (hyperocha) mu připadne, ale tak tomu jest i při břemenech patronátních, jež přece jsou břemeny stěžovatelovými, protože na jeho statku vážnouchými a cenu jeho tedy snižujícími, takže již před převzetím měl o ně méně, než co by statek bez nich představoval, a musí tedy i břemena tato hrazena býti z majetku jeho, tedy z ceny přejímací, zrovna tak jako výměnek, hypoteční pohledávky a jiné závady. Právě naopak nespravedlivostí by bylo, kdyby se břemena ta uvalila na nabyvatele (stát a přidělce), jichž závazky to nejsou, a chtělo se, jak si přeje stěžovatel, by oni je kryli ze svého majetku. Konečně eventuelní námitka, že z ceny přejímací břemena patronátní již sražena byla, je vyvrácena právě samým obsahem dohody, na niž se stížnost k odůvodnění odvolává, neboť nejen že tam není ani zmínky o tom, že se při stanovení přejímací ceny vzal na patronátní břemena vůbec zřetel, naopak praví dovolaný čl. IV., že Státní pozemkový úřad nepřejímá v ceně přejímací žádných patronátních břemen, a že se vyhrazuje rozhodnutí o nich příslušným úřadům a soudům, ale právě nyní nastal případ, kdy soud jako příslušná stolice o nich v řízení rozvrhovém rozhodnouti má a ovšem také jedině rozhodnouti může. Bylo tedy tak rozhodnouti, jak se stalo, při čemž se prvý soud, ač to není předmětem stížnosti, upozorňuje, že doba 1913—1915 nepřijde výlučně v ohled ohledně předmětu a rozsahu patronátních břemen, nýbrž jen ohledně ceny jich (§ 48 náhr. zák.).

Čís. 6519.

Byla-li strana v řízení o povolení prozatímního opatření, o něž bylo žádáno za sporu a o němž bylo rozhodnuto po předchozím ústním jednání, zastoupena právním zástupcem, vykázaným se plnou mocí s oprávněními vytčenými v §u 31 c. ř. s., jest rozhodnutí o prozatímním opatření doručiti právnímu zástupci. Lhůta k opravným prostředkům počíná od doručení jemu, nikoliv od doručení straně.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, R I 1056/26.)

Ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože, v němž byly strany zastoupeny advokáty, povolil soud první stolice po ústním jed-

nání manželce prozatimné opatření odděleného bydliště a placení výživného. Povolovací usnesení bylo doručeno manželé dne 7. srpna 1926, jeho právnímu zástupci dne 31. srpna 1926. Rekurs odpůrce navrhovatelky, podaný dne 4. září 1926, rekursní soud odmítl pro opožděnost. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu věcně rozhodl.

Důvody:

Rekurs jest oprávněn. Usnesení o povolení prozatimního opatření bylo doručeno dvakrát, po prvé žalovanému osobně dne 7. srpna 1926, po druhé jeho právnímu zástupci dne 31. srpna 1926; dle doručení prvního svědčícího žalovanému, byl by arciť jeho rekurs podaný dne 4. září opožděn. Leč doručení toto nemůže býti směrodatným pro dodržení lhůty rekursní. Jde o povolení prozatimního opatření, o něž bylo žádáno za sporu (§ 378 ex. ř.) a jež bylo povoleno po předchozím ústním jednání, jehož se za žalovaného účastnil jeho právní zástupce, vykazav se zmocňovací listinou, obsahující procesní plnou moc s oprávněními v §u 31 c. ř. s. vytčenými. Dle §u 93 c. ř. s. mají se veškerá sporu se týkající doručení, udělila-li strana pro spor procesní plnou moc, státi k rukám pojmenovaného procesního zmocněnce až do doby, kdy tato procesní plná moc byla zrušena, a dle stálé judikatury nejvyššího soudu pokládá se při posuzování lhůty k opravným prostředkům za rozhodno toto doručení, uskutečněné k rukám procesního zmocněnce. To platí též pro řízení exekuční a pro řízení o prozatimních opatřeních (§§ 78, 402 ex. ř.). V §u 395 ex. ř. se sice stanoví, že usnesení o povolení prozatimního opatření mají býti doručena odpůrci strany ohrožené, podlužníkovi a majiteli obstavených věcí dle předpisů o doručení žalob (§§ 106 a 108 c. ř. s.). Avšak tento předpis nebyl v tomto případě na závadu tomu, by se doručení usnesení toho nestalo k rukám vykázaného procesního zmocněnce, který dle procesní plné moci jest oprávněn i ku přijetí žaloby. Patrně se zřetelem na předpis §u 93 c. ř. s. nařídil první soud dodatečné doručení usnesení onoho také právním zástupcům. Při tomto dvojím doručení dlužno tedy za směrodatné pro posuzování lhůty rekursní pokládati pozdější doručení, jež stalo se k rukám právního zástupce žalovaného; dle toho tedy rekurs není opožděn a bylo o něm věcně rozhodnuto.

Čís. 6520.

Podle článku 46 úmluvy mezi republikou Československou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924, vyhlášené pod čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926, nelze se domáhati znovuzahájení řízení. Návrh na znovuzahájení řízení jest odmítnouti. Rozhodnutí o odmítnutí žaloby v přerušeném sporu nepředchází ústní jednání. Byl-li spor přerušen prvním soudem, jest k odmítnutí příslušným první soud, nikoliv soud druhé stolice.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, R I 1061/26.)